ÇOCUK SEVGİSİ

İÇİNDEKİLER

YAZ

Herkes onu ibadetinin çokluğuyla tanırdı. Gece gündüz ibadet eder, oruç tutar namaz kılardı. Sık sık Sevgili Peygamberimizden nasihat ister, O'nun sözlerine harfiyyen uyardı.

Sevgili Peygamberimiz kendisine:

– Bir gün oruç tut, diğer gün tutma, derdi.

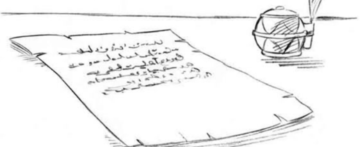
Fakat o bunu az bulur:

– Ben daha fazlasını da yapabilirim, derdi.

Abdullah bin As'tan başkası değildi bu sahabi. Sevgili Peygamberimize delicesine bir bağlılığı

vardı. Her anını O'nunla geçirmeye çabalardı. İki Cihan Güneşi Efendimiz, bir cümle söylese Abdullah onu hemen yazıverirdi. Bir kelimesini bile kaydetmeden duramazdı.

Bir gün kendisine birileri şöyle dedi:

– Sen Sevgili Peygamberimizin ağzından çıkan her şeyi yazıyorsun. Halbuki O da bir insandır. Yumuşak olduğu an da olur, öfkeli olduğu an da... Bazen elinde olmayarak, istemediği şeyler de söyleyebilir. Durum böyleyken O'nun her sözünü yazman doğru olmayabilir!

Abdullah bu uyarı karşısında biraz düşündü. Belki haklılardır, düşüncesiyle artık yazmayı bıraktı.

O günden sonra sadece dinliyordu. Sevgili Peygamberimiz'in birbirinden değerli cümlelerinin

bir kısmını hafızasına yazmaya çalışıyordu. Fakat insanlık hâli bu ya, çoğunu unutuyordu. Bu yüzden de derin bir üzüntü içindeydi. Durum böyle devam ederse Efendimizin sözleri diğer insanlara ve sonraki nesle nasıl ulaştırılacaktı ki?

Bir gün dayanamadı ve durumu Efendimize açtı. Hadisleri yazmaması konusunda insanların dedikleri şeyleri aynen söyledi.

Sevgili Peygamberimiz, Abdullah'ın derdini anlıyordu. İşaret parmağını duadaklarına götürdü ve şöyle dedi:

– Yaz! Hayatın, kendisinin elinde olan Allah'a yemin ederim ki, bu ağızdan doğrudan başka bir şey çıkmaz!

Bu söz çok anlamlıydı. Sevgili Peygamberimiz bütün konuşmalarının dosdoğru olduğunu ifade ediyordu. Kızgınlık anında söylediklerinin bile kendi nefsiyle ilgili olmadığını anlatıyordu.

Gerçekten de O, duruşuyla, bakışıyla, gülüşüyle ve her hâliyle muhteşem bir örnekti. Yüce Rabbimiz bunu, Haşir Sûresi'nin yedinci âyetinde şöyle ifade ediyordu:

– Peygamber, neyi emrettiyse onu alın; neyi yasakladıysa ondan vaz geçin!

Abdullah, Sevgili Peygamberimiz'in "Yaz" emrinden sonra yeniden kalemini eline aldı. O'nun mübarek dudaklarından ne döküldüyse kaydetmeye devam etti.

ÇOCUK SEVGİSİ

Esed oğullarından bir adam vardı. Çocuklarını hiç öpüp koklamaz, onlara sevgi gösterisinde bulunmazdı.

Hazreti Ömer halifeydi o günlerde. Devlet hızla genişliyordu. Bu yüzden işleri takip edecek memurlara ihtiyaç duyuluyordu. Yine böyle bir iş için memur alınacaktı. Sorup soruşturuldu. Tavsiye üzerine bir adam bu işe uygun görüldü.

Hazreti Ömer haber gönderdi. Adamın gelip memuriyet belgesini almasını ve işe başlamasını istedi.

Adam emri duyar duymaz yola çıktı. Doğruca Hazreti Ömer'in yanına geldi. Bu sırada Hazreti Ömer çocuğunu öpüyor, seviyordu. Adam onu hayretle bir süre izledi. Sonunda dayanamadı ve:

– Çocuk da sevilir miymiş, dedi. Vallahi ben şimdiye kadar hiçbir çocuğumu öpmedim de, sevmedim de!

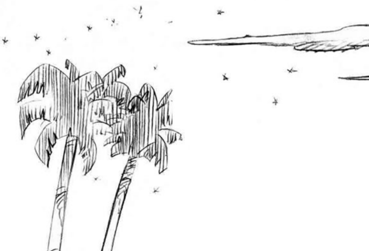
Hazreti Ömer birden durdu. Adamın elindeki memuriyet belgesini geri aldı. Sonra şu sözleri söyledi:

– Senin kalbinde merhamet duygusu yoksa benim günahım ne? Allah merhametli kullarına merhamet eder. Sen daha kendi çocuğuna bile merhamet edemiyorsun. İnsanlara nasıl merhamet edebilirsin ki?

Adam şaşkın bir şekilde gerisin geriye dönüp gitti.

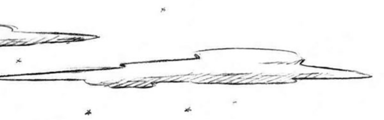
* * *

GELECEĞİ SADECE ALLAH BİLİR

Müsâfir isminde bir adam vardı. Müneccimlik yapardı. Yani yıldızlara bakarak geleceği gördüğünü iddia ederdi. İnsanlara bu konuda nasihatlerde bulunurdu.

Hazreti Ali, Müslümanların halifesiydi. Orduyu toplamış, sefere çıkmaya hazırlanıyordu. Müsâfir bunu duyunca hemen onun yanına geldi. Kendinden emin bir eda ile:

– Ey Mü'minlerin Emiri, dedi. Bu saatte yola çıkma. Akşam olsun, karanlık bastırdıktan üç saat sonra yola çık.

Hazreti Ali meraklanmıştı. Müsâfir'in yüzüne baktı ve:

– Niçin, diye sordu.

Müsâfir yine kendinden emin bir şekilde:

– Eğer bu saatte yola çıkarsan, sen ve bu ordu büyük felaketlerle karşılaşır. Ama benim söylediğim vakitte çıkarsanız kesinlikle zafer kazanırsın. Ne istiyorsan ona ulaşırsın!

Hazreti Ali, Müsâfir'in sözlerinden hiç hoşlanmamıştı. Bu adam gelecekten haber verdiğini ima etmeye çalışıyordu. Oysa gelecekte neler olacağını ancak Allah bilebilirdi. Ona bir ders vermek için:

– Hazreti Muhammed'in müneccimi yoktu, dedi. O'ndan sonra bizim de müneccimimiz olmayacak.

Hazreti Ali bu sırada yanı başında duran kısrağı gösterdi ve Müsâfir'e:

– Şu kısrağımın karnında ne olduğunu bilebilir misin, diye sordu.

Müsâfir çok basit, dercesine dudak büktü ve:

– Tahmin edebilirim tabi, diye cevap verdi.

Hazreti Ali bu söz üzerine:

– Senin söylediklerinin doğruluğunu kim onaylayacak, dedi. Çünkü Kur'ân bunu yalanlıyor. Allah şöyle diyor: "Kıyametin ne zaman kopacağını, yağmurun ne zaman yağacağını ve ana rahminde olanları yalnız Allah bilir. Hiç kimse yarın ne kazanacağını ve nerede öleceğini bilemez. Her şeyi bilen ve her şeyden haberi olan yalnızca Allah'tır."

Müsâfir bu sözleri duyunca şaşırdı birden. Hazreti Ali konuşmasını sürdürdü:

– Hazreti Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) senin gibi geleceğini bildiğini iddia etmezdi. Yani şimdi sen, sefere çıkanın

felakete uğrayacağı anı bildiğini mi ima etmeye çalışıyorsun?

Müsâfir tereddüt etmeksizin:

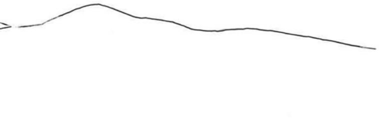
– Evet, dedi.

Hazreti Ali ona şöyle karşılık verdi:

– Sana kim inanır? Zarar ve ziyanı Allah'ın engelleyeceğine inancın yok senin. Sana uyanların, yaptıkları işte Allah yerine sana güvenmeleri gerekir. Çünkü sen, sefere çıkanların başlarına gelecek felaketlerden kurtulacağı saati bildiğini sanıyorsun. Bu sözüne inananların Allah'a ortak koşan müşriklerden olmayacağı ne malum?

Müsâfir hiç beklemediği sözlerle iyice şaşkına döndü. Hazreti Ali ellerini açtı ve:

– Allah'ım, dedi. Hayrı ve şerri yaratan sensin!

Sonra bakışlarını Müsâfir'e çevirdi. Ordudaki herkesin duyabileceği bir sesle:

– Söylediklerini dinlemeyeceğim, dedi. Uğursuz dediğin bu vakitte yola çıkacağım!

Kendisinden emir bekleyen askerlere döndü. Gür bir seda ile:

– Ey insanlar, dedi. Geleceği öğrenmek amacıyla yıldız ilmini öğrenmeyin. Yalnızca denizde ve karada geceleri yolunuzu bulmanıza yarayacak yıldızları öğrenin. Müneccimler kâfirler gibidirler. Kâfirler ise cehennemdedir!

Askerler de Hazreti Ali gibi düşünüyorlardı. Her birinin yüreği Allah'a imanla atıyordu. Zaten hiçbiri Müsâfir'in sözlerine inanmamıştı.

Hazreti Ali gelecekten haber verdiğini iddia eden bu adama son olarak şöyle dedi:

– Eğer yıldızlara bakıp da bu yolla insanları aldatırsan ben yaşadıkça seni hapsederim! Kazandığımız ganimetlerden de sana bir şey vermem.

Müsâfir bir şey diyemedi. Hazreti Ali emir verdi ve ordu yola çıktı. Vakit, Müsâfir'in uğursuz dediği vakitti.

Ordu günlerce yol aldı. Nihayet düşmanla karşılaştılar. Canla başla savaştılar ve Allah'ın izniyle galip geldiler.

Hazreti Ali askerleri topladı ve Müsâfir'in sözlerini hatırlattı. Ardından da onlara şöyle seslendi:

– Eğer müneccimi dinleyip de onun söylediği

vakitte yola çıksaydık bazıları şunu diyeceklerdi: "Gördünüz mü, müneccim haklı çıktı. Onun söylediği zamanda yola çıktılar ve savaşı kazandılar."

Askerler zafer heyecanı içinde dinliyorlardı. Hazreti Ali tarihin kulağına küpe olacak şu sözlerle herkese muhteşem bir ders verdi:

– Hazreti Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) müneccimi yoktu. O'ndan sonra bizim de müneccimimiz olmayacak. Allah bize bir çok ülkenin fethini nasip etti. Ey insanlar! Yalnız Allah'a güvenin ki, başkasına muhtaç olmayasınız!

MİHMANDAR-I NEBİ

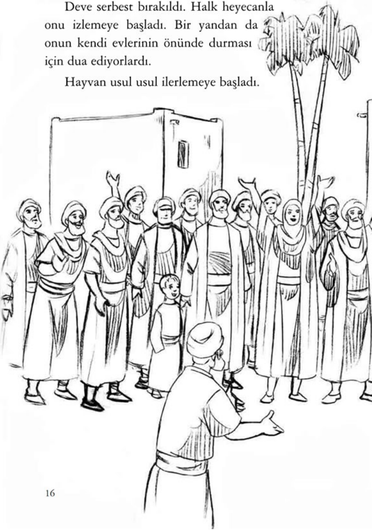
Medine sevinçten yıkılıyordu âdeta. Halk o güne kadar böylesine muhteşem bir mutluluk yaşamamıştı. Herkes sokaklardaydı. Kainatın Efendisi olan Sevgili Peygamberimizi karşılıyorlardı.

Efendimiz Mekke'den çıkıp gelmişti bu şehre. Ensar denen Medineliler kendisine kucak açmışlardı. Bütün insanlar O'nu misafir etme arzusunu taşıyordu.

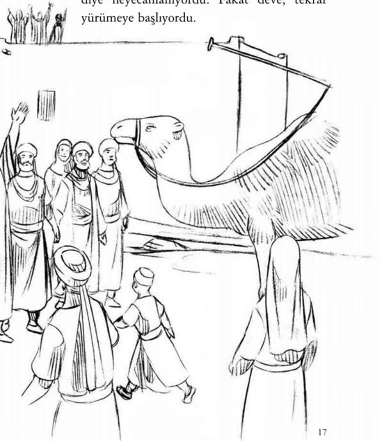
Kimsenin gönlünü kırmak istemeyen Gönüller Sultanı güzel bir çare buldu. Devesi Kusva, salıverilecekti. Bu mübarek hayvan, kimin kapısı önünde durursa Efendimiz onun evinde kalacaktı.

Deve serbest bırakıldı. Halk heyecanla onu izlemeye başladı. Bir yandan da onun kendi evlerinin önünde durması için dua ediyorlardı.

Hayvan usul usul ilerlemeye başladı.

Sanki olanı biteni anlamış gibi bir hâli vardı. Bazen duruyor, etrafına bakınıyordu. Bu sırada oraya en yakın evin sahibi "İşte, şimdi buraya çökecek!" diye heyecanlanıyordu. Fakat deve, tekrar yürümeye başlıyordu.

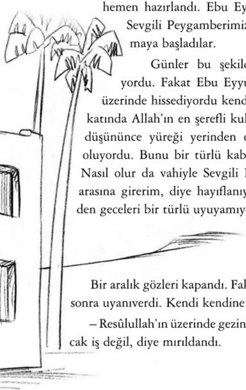
Sonunda beklenen an geldi. Kusva, Ebu Eyyub'un evi önünde yere çöktü. Bir sevinç nidası yükseldi göklere. Hemen oracığa kazmayı indiren bir sahabi:

– Peygamberimiz'in mescidini de buraya yapacağız, diye haykırdı.

Sevgili Peygamberimiz Ebu Eyyub'un misafiri olmuştu artık. Mescit yapılana kadar orada kalacaktı. Herkesin imrenerek baktığı Ebu Eyyub sevinçlerin en büyüğünü yaşıyordu. Nasıl yaşamasındı ki, Hazreti Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) uzun bir süre kendi evinde misafir olacaktı.

Bu ev iki katlıydı. Sevgili Peygamberimiz alt katta kalmak istediğini bildirdi. Ebu Eyyub ise O'nu üst katta misafir etmek istediğini söyledi. Sevgili Peygamberimiz, kendisini ziyarete gelenlerin ev sahiplerini rahatsız edebileceğinden endişe ediyordu. Bu yüzden üst kata çıkmadı. Alt kat hemen hazırlandı. Ebu Eyyub üst katta, Sevgili Peygamberimiz alt katta kalmaya başladılar.

Günler bu şekilde geçip gidiyordu. Fakat Ebu Eyyub âdeta diken üzerinde hissediyordu kendini. Hemen alt katında Allah'ın en şerefli kulunun kaldığını düşününce yüreği yerinden oynayacak gibi oluyordu. Bunu bir türlü kabullenemiyordu. Nasıl olur da vahiyle Sevgili Peygamberimiz arasına girerim, diye hayıflanıyordu. Bu yüzden geceleri bir türlü uyuyamıyordu.

Bir aralık gözleri kapandı. Fakat kısa bir süre sonra uyanıverdi. Kendi kendine:

– Resûlullah'ın üzerinde geziniyoruz! Bu, olacak iş değil, diye mırıldandı.

Hemen ayağa kalktı. Ailesini uyandırdı. Yatağı omuzlayıp Sevgili Peygamberimiz'in kaldığı oda seviyesine indirdiler. O geceyi bu şekilde geçirdiler.

Bir gün hanımıyla birlikte üst katta oturuyorlardı. Sofradaki sürahi devriliverdi. O an Ebu Eyyub'un aklı gidiverdi sanki:

– Bu su, ya Sevgili Peygamberimiz'in üzerine damlarsa!

Çok üzülmüştü. Tabandaki tahtaların aralıklarına doğru ilerleyen suyu görünce yıldırım gibi fırladı. Koca bir yorganı kaptı. Suyun üzerine seriverdi. Yorgan yerdeki suları çekmişti. Ama o ana kadar Ebu Eyyub'da da can kalmamıştı.

Şanlı Sahabî hemen aşağı koştu. Soluk soluğa:

– Ya Resûlullah, dedi. Bu şekilde olmayacak! Sen alt katta olduğun bir evde ben kalamam! Sen üste, ben alta…

Sevgili Peygamberimiz bu ısrar karşısında Ebu Eyyub'u kıramadı. Eşyalarını alıp üst kata çıktı.

Ev sahipleri artık rahatlamışlardı. İki Cihan Güneşi, bundan sonra başlarının üzerinde duracaktı. Ta ki, mescit yapılana kadar…

SATILIK KÖLEM VAR

Zahir çölde yaşayan bir bedeviydi. Yüzünü çevresindekiler pek güzel bulmazlardı. Ama o bunu pek dert etmezdi. Kimseye muhtaç da değildi zaten. Kendi hâlinde yaşayıp gidiyordu.

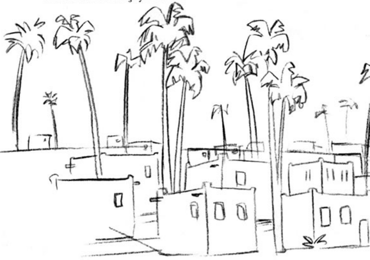
Ara sıra Medine'ye giderdi. Doğruca Sevgili Peygamberimiz'in yanına varırdı. Beraberinde getirdiği hediyeleri ona takdim ederdi.

Sevgili Peygamberimiz bu temiz gönüllü bedeviyi çok severdi. Onu karşılar, kendisiyle hoşbeş ederdi.

Zahir yine bir gün heybesine çeşit çeşit hediyeler doldurdu. Sevgili Peygamberimiz'i görecek olma heyecanıyla yola koyuldu. Sıcak çöl kumlarını aştı, Peygamber şehri Medine'ye vardı.

Her zaman yaptığı gibi önce Efendimiz'in huzuruna çıktı. Hediyelerini sundu. Sevgili Peygamberimiz de kendisine hediyeler verdi.

Zahir bir süre Efendimizle birlikte oturdu. Tam gitmeye davranıyordu ki Sevgili Peygamberimiz onun hakkında şöyle dedi:

– Zahir bizim çölde yaşayanımızı temsil eder. Biz de onun şehirde yaşayanını temsil ederiz!

Zahir bu iltifattan çok memnun oldu. Mutlu bir şekilde oradan ayrıldı. Pazara gitti. Alış veriş yapıyordu. Bir aralık arkasından birinin yaklaştığını hissetti. Gelen kişi onu kucaklayıverdi ve:

– Ben kimim, diye sordu.

Zahir başını çevirdi. Kendisini saran kişinin Sevgili Peygamberimiz olduğunu gördü. Öyle mutlu oldu ki, sırtını O'nun göğsüne yaslayıverdi. Öylece bekledi.

Sevgili Peygamberimiz etrafındakilere seslendi:

– Bir kölem var! Onu satıyorum. Onu kim satın alacak?

Herkes onlara sevgiyle bakıyordu. Zahir durumundan oldukça memnundu. Efendimiz'in bu tatlı sözünü duyunca:

– Ya Resûlûllah, o hâlde sen beni değersiz buluyorsun, dedi.

Sevgili Peygamberimiz ona:

– Allah katında değersiz değilsin. O'nun katında senin değerin çok yüksek, cevabını verdi.

O gün Zahir için unutulmaz bir gündü. Hem Sevgili Peygamberimiz kendisini sahiplenmiş, hem de onun Allah katında çok değerli olduğunu söylemişti. Bundan daha büyük bir mutluluk olabilir miydi?

HUD DAĞINDAN DAHA AĞIR

İbni Mesut çok zayıf biriydi. Kolları ve bacakları alabildiğine narindi. Bu yönü hemen dikkat çekerdi.

Ama çok sağlam bir imanı vardı. Sevgili Peygamberimiz bu yüzden kendisini çok severdi.

Bir gün sahabeler, Sevgili Peygamberimizle birlikteydiler. İbni Mesud da oradaydı. Güzel güzel sohbet edildi.

Bir süre sonra İbni Mesud ayağa kalktı. Paçalarını geriye sıvadı. Yanıbaşlarında duran erak ağacına çıktı. Sevgili Peygamberimiz için misvak kesecekti.

Aşağıdan bakan diğer sahabeler onun incecik bacaklarını görünce hayret edip gülümsediler.

İbni Mesud'un onların bakışlarından haberi bile yoktu. Gözünü güzel bir dala dikmiş, onu kesmeye hazırlanıyordu.

Sevgili Peygamberimiz, sahabelerin İbni Mesud'a bakarak gülümsediklerini farkedince:

– Neye gülüyorsunuz, diye sordu.

Sahabeler yukarıyı işaret ederek:

– İbni Mesud'un bacaklarının inceliğine, diye karşılık verdiler.

Sevgili Peygamberimiz onlara şöyle dedi:

– Canımı elinde bulunduran Allah'a yemin olsun! Kıyamet günü, terazide onun ayakları, Uhud dağından daha ağır olacaktır!

Bu sözleri duyan sahabeler, Allah katında İbni Mesud'un ne kadar değerli biri olduğunu anladılar. Gerşekten de Yüce Mevla, insanların dış görünüşlerine değil, yaptıkları işlerin güzelliğine bakıyordu. İbni Mesud, vücut olarak zayıf biri olsa da amelleriyle âdeta bir dev idi.

Zİ'L-BİCADEYN

Zi'l-Bicadeyn yetim biriydi. Bu yüzden amcasının himayesinde yaşıyordu. Onun verdikleriyle geçinip gidiyordu.

Sevgili Peygamberimiz'in Medine'ye gelişiyle yüreğine bir kor düştü. Aklı fikri O'nun huzuruna gidip iman etmekteydi. Fakat amcasından çekiniyordu. Çünkü o putlara tapan biriydi. En iyisi, onun yumuşayacağı anı beklemekti. Belki bir gün amcası İslam'la tanışıverirdi.

Aradan günler geçti. Fakat amcası İslam hakkında bilgi edinmek şöyle dursun, Müslümanlara karşı için için kızıyordu.

Zi'l-Bicadeyn bir gün dayanamadı. Ne pahasına olursa olsun Sevgili Peygamberimiz'e gitmeye karar verdi. Bu düşüncesini amcasına açtı:

– Amcacığım! Bunca zaman senin Müslüman olmanı bekledim. Oysa sen Muhammed'i istemiyorsun. Bari izin ver de ben gidip Müslüman olayım!

Amcası bu sözlerle beyninden vurulmuşa döndü. Yetim diye koruyup kolladığı biri ne hakla kendisinden böyle bir iş için izin isterdi ki? Öfkeyle doğruldu:

– Buna asla izin veremem! Vallahi eğer Muhammed'e katılırsan elinde

avucunda ne varsa hepsini geri alırım. Hatta üzerindeki şu gömleği bile!

Zi'l-Bicadeyn, amcasının tehditlerine aldırmadı. Pervasız bir eda ile:

– Vallahi ben Hazreti Muhammed'e gideceğim, dedi. Bundan sonra taşlara ibadet etmeyeceğim. Bana verdiklerinin hepsi senin olsun, al!

Üzerindeki gömleği ve bizar denilen örtüsünü oracıkta çıkarıp amcasına geri verdi.

Olayı hayretler içinde izlemekte olan annesi hemen yanına geldi. Elindeki kumaştan aceleyle iki parça kesip oğluna verdi. Zi'l-Bicadeyn, o kumaşlarla vücudunu sardı. Ardından da koşar adım uzaklaştı.

Doğruca mescide vardı. Yorulmuştu. Yere uzandı. Çok geçmeden de uyuyakaldı.

Sevgili Peygamberimiz ve sahabeler namaz kılmak için mescide geldiler. Namaz sonrası onu uyandırdılar. Sevgili Peygamberimiz:

– Sen kimsin, diye sordu.

– Abdüluzza!

Abduluzza isminin anlamı "Uzza'nın kulu" demekti. Uzza bir put ismiydi. Sevgili Peygamberimiz bundan hoşlanmadı ve şöyle dedi:

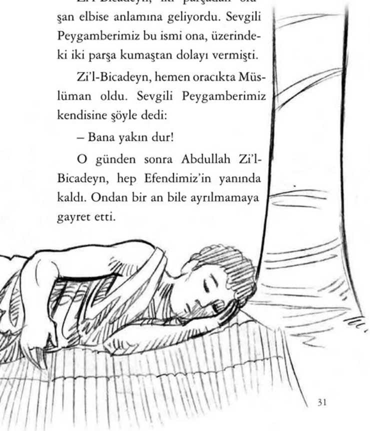
– Sen Abdullah Zi'l-Bicadeyn'sin!

Zi'l-Bicadeyn, iki parçadan oluşan elbise anlamına geliyordu. Sevgili Peygamberimiz bu ismi ona, üzerindeki iki parşa kumaştan dolayı vermişti.

Zi'l-Bicadeyn, hemen oracıkta Müslüman oldu. Sevgili Peygamberimiz kendisine şöyle dedi:

– Bana yakın dur!

O günden sonra Abdullah Zi'l-Bicadeyn, hep Efendimiz'in yanında kaldı. Ondan bir an bile ayrılmamaya gayret etti.

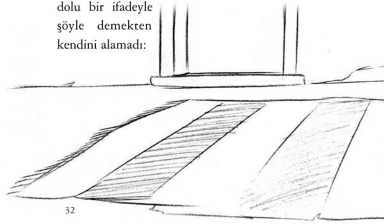

ALLAH DA SENİ SEVİNDİRSİN

O gün Sevgili Peygamberimiz evindeydi. Çarıklarını dikmeye çalışıyordu. Hanımı Hazreti Aişe de O'na ip bükerek yardım ediyordu.

Efendimiz kendisini yaptığı işe kaptırmıştı. Bu sırada alnında tane tane ter damlaları belirmeye başladı.

Hazreti Aişe bir yandan ip uzatıyor, bir yandan da O'nu seyrediyordu. Sevgili Peygamberimiz'in terledikçe yüzünün aydınlandığını farketti. Hayret dolu bir ifadeyle şöyle demekten kendini alamadı:

– Ya Resûlullah! Alnının terlediğini ve terledikçe de aydınlandığını gördüm. Eğer bunu Şair Ebu Bekir Hezelî görseydi, seni bir şiirinde anlattığı kişiye benzetirdi.

Efendimiz, Hazreti Aişe'ye baktı:

– Ebubekir Hezelî ne diyor ki ey Aişe?

Hazreti Aişe sakin sakin cevap verdi:

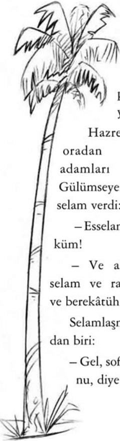
– O bir şiirinde şöyle diyor: "Yüzüne baktığında, yağmurlu havada ansızın parlayan şimşek gibidir!"

Sevgili Peygamberimiz, eşinin bu güzel sözlerinden memnun olmuştu. Elindeki çarıkları bir yana bıraktı. Ayağa kalkıp Hazreti Aişe'nin yanına vardı:

– Ey Aişe, dedi. Allah senin güzelliklerini artırsın. Seni daha da erdemli yapsın. Beni nasıl sevindirdiysen, seni de öyle sevindirsin.

PEYGAMBER TORUNU

Birkaç yoksul, yol kenarına oturmuşlardı. Yere basit bir örtü sermişlerdi. Ekmek kırıntılarını yiyorlardı. Hâlleri gerçekten çok perişan gözüküyordu.

Hazreti Hüseyin oradan geçerken adamları farketti. Gülümseyerek onlara selam verdi:

– Esselamü aleyküm!

– Ve aleyküm selam ve rahmetullahi ve berekâtüh.

Selamlaşma sonrasında, oturanlardan biri:

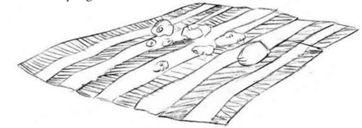
– Gel, soframıza ortak ol ey Peygamber torunu, diye ricada bulundu.

Hazreti Hüseyin "Olmaz" demedi. Çünkü o da tıpkı dedesi gibi son derece mütevazı idi.

– Allah, başkalarını hor gören kibirli insanları sevmez, diye mırıldanarak sofraya oturdu. Hep birlikte ekmek kırıntılarını yediler.

Hazreti Hüseyin kalkmadan önce adamlara şöyle dedi:

– Siz beni sofranıza davet ettiniz, ben de geldim. Şimdi de ben sizi evime davet ediyorum. Haydi gelin!

O garibanlar Hazreti Hüseyin'in bu teklifini büyük bir sevinçle kabul ettiler. Hep birlikte eve gittiler. Peygamberimizin sevgili torunu Hüseyin onlara ikramda bulundu.

BORCA SADAKAT

Sevgili Peygamberimiz bedevinin birinden borç olarak hurma almıştı. Aradan bir süre geçti. Bedevi çıkageldi. Sevgili Peygamberimiz'e borcunu hatırlattı ve:

– Alacağımı vermezsen seni sıkıştırırım, dedi.

Orada bulunanlar bedevinin sözlerine içerlediler. Bazıları hışımla ayağa fırladı ve:

– Sen ne yaptığını sanıyorsun? Kiminle konuştuğunun farkında mısın, dediler.

Bedevi onlara dönüp:

– Ben hakkımı istiyorum, diye cevap verdi.

Sevgili Peygamberimiz adama karşı çıkanlara:

– Hak sahibiyle beraber olmak yok mu, dedi.

Sonra Hazreti Hamza'nın hanımı olan Havle'yi çağırdı ve ona:

– Eğer hurman varsa bize ödünç ver, dedi. Bize de hurma gelince sana olan borcumuzu öderiz!

Havle heyecan içinde:

– Hay hay, dedi. Anam babam sana feda olsun ey Allah'ın Resûlü!

Hemen koştu. Bir miktar hurma kaptı geldi. Bedevinin alacağını fazlasıyla verdi.

Bedevi işinin bu kadar kolay hâlledilmesi karşısında hayret etti. Sevgili Peygamberimiz'e döndü ve memnuniyet içinde şöyle dedi:

– Sen bana hakkımı tam olarak verdin. Allah da sana eksiksiz versin!

Sevgili Peygamberimiz bedevinin sözleri üzerine:

– Böyle kimseler insanların en seçkinleridir, dedi. Şunu unutmayın; zayıfın, hakkını kolaylıkla alamadığı bir millet şerefli olamaz!

Sevgili Peygamberimiz bundan sonra borçlu-alacaklı ilişkisini düzenleyen şu cümleleri söyledi:

– Alacaklısını razı etmeyen borçluya, yeryüzündeki ve denizdeki hayvanlar beddua eder. Elinde olduğu hâlde borcunu geciktirene her gün için iki günah yazılır.

* * *

BEŞ KÖLENİN SEVİNCİ

Bedir ashabının sahabeler arasında ayrı bir yeri vardı. İnsanlar onlara son derece saygılı davranırlardı. Tercih durumlarında Bedir'e katılmış olanların her zaman önceliği olurdu. Yüce Rabbimiz onları kitabında övmüştü çünkü.

Hazreti Ömer bir gün Bedir sahabelerine bir güzellik yapmayı planladı. Hemen hazineden ödenek ayırdı. Onların herbirine çok değerli birer elbise diktirdi. Dikilen bu elbiseler vakit geçmeden sahiplerine dağıtıldı.

Muaz bin Afra da Bedir ashabındandı. Kendisine gönderilen güzel elbiseye şöyle bir baktı. Sonra yanında duran Eflah'a şöyle dedi:

– Ey Eflah! Al bu elbiseyi de pazarda sat.

Eflah hemen elbiseyi alıp pazarın yolunu tuttu. Kısa süre içinde onu beş yüz dirhem gibi hatırı sayılır bir değere sattı. Parayı getirip Muaz'a uzattı.

Şanlı Sahabi, bir kuruşuna bile dokunmadan:

– Ey Eflah, dedi. Şimdi git, bu paralarla satın alabildiğin kadar köle al!

Eflah yine pazarın yolunu tuttu. Bütün parayı verip karşılığında beş tane köle aldı. Hepsini Muaz'a getirdi.

Muaz, yan yana durmakta olan köleleri tek tek süzdü. Sonra şöyle konuştu:

– Vallahi bir insan, azad edebileceği beş kölenin sevincini iki elbiseye değişemiyorsa ahmaklık ediyor demektir!

Bu sözlerin ardından kölelere seslendi:

– Haydi gidin! Artık serbestsiniz!

Köleler bir an şaşakaldılar. Sonra sevince boğuldular.

İYİLİK VE KÖTÜLÜK

Vâbisa, Sevgili Peygamberimiz'i çok severdi. Her fırsatta soluğu O'nun yanında alır, sohbetinde bulunurdu.

Fakirdi. Kimsesizdi. Ama Allah'a ve Rasûlüne imanı tamdı. Mescitte diğer yoksullarla kalırdı.

Bir gün aklına takılan bir mesele odu. İyilik ve kötülüğün ne olduğunu tam olarak nasıl anlayacaktı? Bunun cevabını öğrenmek için Sevgili Peygamberimiz'i aramaya başladı. O'nu kalabalık bir grup içinde otururken gördü. Hemen yanına koştu.

Vâbisa'yı engellemek isteyenler oldu:

– Resûlullah'tan uzak durmalısın!

Vâbisa onların arasından sıyrılmaya çalışırken:

– Bırakın O'nun yanına varayım, diye seslendi. O, birlikte olmak istediğim insanlar arasında benim en çok sevdiğimdir.

Peygamberimiz Vâbisa'yı farketmişti. Çağırdı:

– Yaklaş Vâbisa!

İnsanlar aradan çekildi. Vâbisa saygıyla ilerledi. Sevgili Peygamberimiz'in dizleri dibine oturdu. Tam aklındaki soruyu soracaktı ki Efendimiz:

– Bana soracağın şeyi sana söyleleyim mi, diye sordu.

– Evet.

– İyilik ve kötülükten sormaya geldin!

Vâbisa bu mucize karşısında:

– Evet, dedi. Onu soracaktım.

Sevgili Peygamberimiz parmaklarını birleştirdi. Elini Vâbisa'nın göğsüne koydu ve şöyle dedi:

– Nefsinin ve kalbinin hakkını ver! İyi; kalbinin ve ruhunun huzur duyduğu şeydir. Kötü ise, seni rahatsız edip tereddüde düşüren şeydir. İnsanlar sana onun kötü olmadığını söyleseler bile…

Vâbisa dinlediklerinden memnun olmuştu.

* * *

DENİZİN ORTASI

İkrime, hayatını Sevgili Peygamberimize zulmetmekle geçirmişti. Ama onları davalarından döndürememişti.

Müslümanlar her geçen gün daha da güçlenmişlerdi. Nihayet zorla çıkarıldıkları Mekke'ye büyük bir ordu ile dönmüşlerdi.

İkrime bu durum karşısında hayatından endişe edip şehirden kaçmıştı. Bir deniz kıyısına varmıştı.

Limandan ayrılan ilk gemiye bindi. Artık kendini güvende hissediyordu.

Epeyce bir zaman sonra gemi sallanmaya başladı. Herkes büyük bir korkuya kapılmıştı.

Bir fırtına çıkmıştı. Dalgalar alabildiğine kabarmıştı. Koca gemi fındık kabuğu gibi dalgalar arasında bir batıyor, bir çıkıyordu.

Tayfalar fırtınanın gittikçe şiddetlendiğini görünce:

– Allah, Allah, Allah, diye dua etmeye başladılar.

İkrime onların bu hâlini görünce:

– Nedir bu yaptığınız? Neden böyle söylüyorsunuz, diye sordu.

Tayfalar korku içindeydiler. Can derdiyle:

– Burası denizin ortasıdır, dediler. Bu durumda bize Allah'tan başka kimse yardım edemez!

İkrime, duyduğu bu sözlerle sarsıldı. Bütün bir geçmişi gözünün önünde canlanıverdi. Sevgili Peygamberimiz'in sözlerini hatırlamıştı:

– "Allahtan başka ilah yok!" deyin, kurtulun!

İkrime o günleri hatırlayınca içinde pişmanlık belirtileri hissetmeye başladı. Fırtına iyice artmıştı. Gemi battı batacaktı.

O an kendini yere atan İkrime'nin dudaklarından şu sözler dökülüverdi:

– Ah! Bu tayfaların ismini andığı ilah, Muhammed'in bizi kendisine davet ettiği ilahtır! Ya Rab! Sen bizi kazasız belasız bir şekilde karaya döndür!

İkrime artık Allah'a inanıyordu. Yürekten gele gele dualarına devam etti.

Dalgalar duruldu. Gemi limana sağ salim yanaştı. İnsanlar, kendilerini batmaktan kurtaran Yüce Mevla'ya şükrederek kıyıya çıktılar.

İkrime kendisinin ardından gelen hanımın da ısrarıyla geri döndü. Sevgili Peygamberimiz'in huzuruna çıktı. Yüzünde yıllarca ettiği zulmün pişmanlığı vardı.

Sevgili Peygamberimiz onu gülümseyerek karşıladı. Yaptıklarını yüzüne vurmadı. Hatta onun mahcubiyetini gidermek için:

– Hoş geldin ey Muhacir, diye iltifat bile etti.

* * *

DAĞITILMASI GEREKEN ALTINLAR

Sevgili Peygamberimiz insanlığın kurtuluşuna vesile olmak için gelmişti dünyaya. Bu yüzden herkesi Allah'a devet ediyordu. Bunu yaparken de hayatıyla örnek oluyordu.

Elinde avucunda ne varsa insanlar için harcıyordu. Kendisine getirilen hediyeleri vakit geçirmeden ihtiyaç sahiplerine veriyordu.

Vefatına yakın günlerdi. Hastaydı. Yatağından kalkamıyordu. Sık sık bayılıyor, uzun süre kendisine gelemiyordu.

Bir aralık Hazreti Aişe'ye evdeki altı altını fakirlere vermesini söyledi. Hazreti Aişe Sevgili Peygamberimiz'in hastalığıyla ilgilenme derdiyle bunu unuttu.

Bir zaman sonra Sevgili Peygamberimiz kendisine:

– Altınları ne yaptın? Fakirlere dağıttın mı, diye sordu.

Hazreti Aişe:

– Hayır, dedi. Vallahi senin hastalığın onu bana unutturdu.

Sevgili Peygamberimiz altınları istedi. Getirdiler. Onları avucuna aldı ve şöyle mırıldandı:

– Allah'ın Peygamberi Muhammed, bunları fakirlere dağıtmadığı sürece Rabbine kavuşacağını sanmaz…

Sonra altınların hepsini dağıttırdı. O andan sonra şöyle dedi:

– İşte şimdi rahatladım!

Sevgili Peygamberimiz son anlarını yaşarken bile ümmetinin ihtiyaç sahiplerini düşünüyordu.

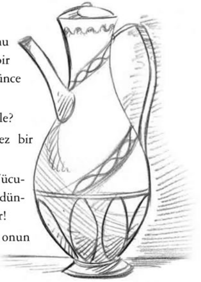
MUHTEŞEM İNSAN

Hazreti Ömer halifeydi. Sahabelerden Umeyr bin Said'i bir vilayete görevli olarak gönderdi. Orada vergiler toplanacak, ilgili yerlere dağıtılacaktı.

Aradan günler geçti. Ama Umeyr'den haber yoktu. Hazreti Ömer birini yolladı. Umeyr'in geri dönmesini söyledi.

Haberci, Umeyr'i buldu. Ömer'in kendisini çağırdığını söyledi. Emri duyan Umeyr hemen yola koyuldu. Nihayet Medine'ye girdi. Ayağının tozuyla Halife'nin huzuruna çıktı.

Hazreti Ömer onu üstü başı perişan bir hâlde karşısında görünce sordu:

– Bu hâlin ne böyle?

Umeyr önemsemez bir eda ile cevap verdi:

– Kanım temiz. Vücudum sağlam. Hem bu dünyadan da alacağım var!

Hazreti Ömer onun kendisi için bir şeyler biriktirdiğini düşünmüştü ki Umeyr:

– Yanımda bir azığım bir de ibriğim var. Başka da hiçbir şeyim yok!

Halife onun toz toprak içinde kalmış olan elbiselerine baktı ve:

– Buraya kadar onca yolu yürüyerek mi geldin?

– Evet.

Halife şaşırmıştı:

– Sana bir binek vermediler mi yani?

– Ben istemedim. Zaten kimse de vermedi.

Hazreti Ömer bu duruma üzüldü:

– Yazık o Müslümanlara! Ne kötü yapmışlar!

Umeyr bu sözlerden hoşlanmadı:

– Allah'tan kork ey Ömer! Rabbimiz seni gıybetten sakındırmadı mı?

Arkalarından konuştukların, namaz kılan insanlardır!

Bu uyarıyı dikkate alan Halife konuyu değiştirdi.

– Seni ne için göndermiştim, sen neler yaptın? Anlat bakayım.

Umeyr sakin bir şekilde yaşadıklarını anlatmaya başladı:

– Ben senin bana verdiğin görevi harfiyyen yerine getirdim. Vergileri topladım. Sonra da hepsini son kuruşuna kadar ihtiyaç sahiplerine dağıttım. Geriye hiçbir şey kalmadı. Eğer kalsaydı onu da sana getirirdim.

Hazreti Ömer hayret eder bir eda ile:

– Bize hiçbir şey getirmedin mi yani, diye sordu.

– Evet, hiçbir şey getirmedim.

Hazreti Ömer bu dürüst insanın sözlerinden ve yaptıklarından son derece memnun olmuştu.

Zaten ona bu görevi sırf bu yüzden vermişti. Etrafındakilere döndü ve:

– Umeyr'in sözleşmesini yenileyin, dedi.

Umeyr bu teklifi duyunca birden atıldı:

– Hayır! Bu çok önemli ve ağır bir görev! Artık ne senin için, ne de senden sonrakilerin hatırı için bu görevi kabul edemem. Lütfen beni mazur gör!

Hazreti Ömer, Umeyr'in ısrarına dayanamadı. Onu vergi memurluğu görevinden aldı.

Umeyr evine döndü.

Aradan epeyce bir zaman geçti. Hazreti Ömer arkadaşlarından Hâris'i yanına çağırdı. Ona şöyle dedi:

– Umeyr'e git! Nasıl yaşadığını öğren. Eğer onda bir zenginlik alâmeti görürsen bana haber ver. Ama çok fakir bir hayat yaşıyorsa şu paraları kendisine ver.

Hâris hiç beklemeden çıktı. Umeyr'in yaşadığı muhite vardı. Kendisini buldu. Bu sırada Umeyr, gömleğini yamamakla meşguldü. Hâris'i görünce:

– Hayrola, nereden geliyorsun, diye sordu.

– Medine'den…

– Halife nasıl?

– İyi…

– Ya Müslümanlar?

– Onlar da iyi…

– Adalet uygulanıyor mu hâlâ?

– Tabi ki! Hatta Ömer, kötü bir iş yapan kendi oğluna bile ceza uygulamaktan çekinmedi.

Umeyr bu sözü duyunca ellerini semaya açtı ve şöyle yalvardı:

– Allah'ım! Sen Ömer'e yardımcı ol. Onun Seni ne çok sevdiğini biliyorum.

Hâris, Umeyr'in evinde misafir oldu. Üç gün boyunca onunla yaşadı. Bu süre içinde Umeyr'in sade bir hayat yaşamakta olduğunu gördü. Artık gitme vaktinin geldiğini düşündü. Yanında getirdiği paraları Umeyr'e uzattı ve:

– Hazreti Ömer, bunları sana vermemi söyledi, dedi.

Umeyr bir çığlık attı ve:

– Hayır! Benim onlara ihtiyacım yok, diye itiraz etti.

İçerden konuşmaları dinlemekte olan hanımı müdahale etti:

– Bey, o paraları al da bari ihtiyaç sahiplerine dağıt!

Umeyr hanımının dediğini yapmak üzere paraları aldı.

Hâris hemen Hazreti Ömer'in yanına döndü. Halife kendisini merakla karşıladı:

– Ne oldu, Umeyr nasıldı?

Hâris üzgün bir şekilde cevap verdi:

– Sıradan bir insan gibi yaşıyor.

– Paraları verdin mi kendisine?

– Evet, verdim.

– Ne yaptı?

– Bilmiyorum.

Hazreti Ömer bir adam gönderip Umeyr'i çağırdı. Onun paraları nasıl harcadığını merak ediyordu.

Umeyr gelince kendisini güleryüzle karşıladı. Hoşbeş ettiler. Hazreti Ömer laf arasında sordu:

– Gönderdiğim paraları ne yaptın?

– Onları fakirlere ve şehit ailelerine dağıttım.

Ömer bu cevap karşısında memnun olmakla birlikte üzüldü de. Dudaklarından şu cümle döküldü:

– Allah sana acısın!

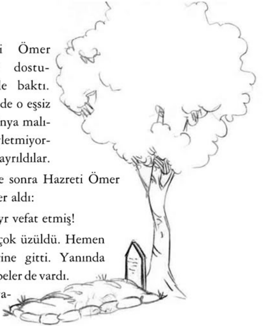
Sonra yanındaki adamlarına döndü.

– Umeyr'e bir çift giysi ile biraz yiyecek getirin, dedi.

Fakat temiz gönüllü sahabî tıpkı kendisinden beklendiği gibi:

– Hayır, dedi. Yemeğe ihtiyacım yok! Evde iki avuç kadar arpa bırakmıştım.

Onları yiyene kadar Allah başka rızıklar gönderir. Elbiselere gelince… Onları bana değil, bir garibana verin!

Hazreti Ömer bu Allah dostuna sevgiyle baktı. Gerçekten de o eşsiz biriydi. Dünya malına hiç meyletmiyordu. Sarılıp ayrıldılar.

Bir süre sonra Hazreti Ömer acı bir haber aldı:

– Umeyr vefat etmiş!

Halife çok üzüldü. Hemen onun kabrine gitti. Yanında başka sahabeler de vardı. Onun hayatından söz ederlerken Hazreti Ömer onlara şöyle dedi:

– Şu an herkes aklındaki dileği neyse onu söylesin!

İnsanlar hayattaki arzularını sıralamaya başladılar:

– Keşke bir sürü param olsaydı. Yüzlerce köle satın alıp hepsini hürriyetlerine kavuştursaydım!

– Çok malım olsa… Hepsini Allah yolunda harcasam…

Daha bir sürü istek dile getirildi. Sıra Hazreti Ömer'deydi. O, düşünceli gözlerini ufka doğru dikti. Hasretle kendi dileğini söyledi:

– Keşke… Keşke Umeyr gibi bir adamım daha olsaydı. Ve onu da Müslümanların işleri için görevlendirseydim!

Gerçekten de Umeyr, geride kalanları imrendirecek derecede güzel bir hayat yaşamıştı.

* * *

HEDİYE

Selman-ı Farisi, Sevgili Peygamberimiz'den sonra bir kalede yaşamaya başlamıştı. Kendisini tanıyanlar ve bilenler yer yer yanına uğrarlardı. Onunla sohbet ederlerdi.

Bir gün iki adam geldi kaleye. Selman'ı arıyorlardı. Sorup soruşturdular. Sonunda ona ulaştılar.

Selman bu adamları daha önce hiç görmemişti. Adamlar da kendisini tanımıyorlardı zaten. Sadece bir sahabî olduğunu biliyorlardı. Bu yüzden duasını almak için uğramışlardı. Yanına yaklaştılar:

– Esselâmü aleyküm.

– Ve aleyküm selâm ve rahmetullahi ve berekâtüh.

Selamlaşmadan sonra adamlardan biri:

– Sen Selman mısın, diye sordu.

– Evet.

Adamlar saygı dolu bir ifade ile:

– Rasûlûllah'ın arkadaşı mıydın, dediler.

Selman bir an durdu ve:

– Bilmem, diye karşılık verdi.

Adamlar bu cevap üzerine kuşkuyla Selman'a baktılar. Sonra birbirlerine dönerek:

– Galiba yanlış yere geldik, dediler. Aradığımız adam bu değilmiş!

Selman onların gitmek için hazırlandığını görünce:

– Aradığınız adam benim, dedi. Ben Rasûlullah'ı gördüm. Kendisiyle oturup sohbet etme şerefine erdim.

Adamlar tuhaf tuhaf bakıyorlardı. O hâlde niçin "Rasûlûllah'ın arkadaşı mısın?" sorusuna "Bilmem" diye karşılık vermişti acaba? Selman bu meraklarını gidermek için şöyle devam etti:

– O'nun arkadaşı, O'nunla birlikte cennete girenlerdir. Söyleyin bakalım, sizler beni niçin arıyordunuz?

Adamlar bu sözlerden sonra konuya girdiler:

– Biz Şam'daki bir arkadaşınızın yanından geliyoruz.

Selman merakla:

– Kimmiş o, diye sordu.

– Ebudadâ…

Selman, arkadaşının ismini duyunca:

– Peki sizinle bana gönderdiği hediye nerede, dedi.

Adamlar şaşırdılar bir an:

– Ebudadâ bizimle bir hediye filan göndermedi ki, dediler.

Selman bu sözlere inanmış gibi görünmüyordu. Israr etti:

– Allahtan korkun! Arkadaşımın gönderdiğini bana verin çabuk!

Adamlar anlamaz gözlerle kendisine bakıyorlardı. Selman aldırmadı:

– Onun yanından gelenler mutlaka hediyemi de getirirler.

Selman'ın kendinden emin bir hâlde söylediği bu sözler karşısında adamlar:

– Bizde onun gönderdiği herhangi bir hediye yok, dediler. Fakat yanımızda kendi mallarımız var. İstiyorsan onları alabilirsin!

Selman bu teklifi önemsemedi bile:

– Ne yapayım sizin mallarınızı, dedi. Ben sizinle bana yollanan hediyeyi istiyorum!

Adamlar nihayet dayanamadılar ve:

– Vallahi arkadaşın bizimle bir şey göndermedi, dediler.

Sonra da arkadaşı hakkında şöyle konuştular:

– Ebudadâ bize demişti ki "Gideceğiniz yerde öyle bir kişi vardır ki, Peygamberimiz onunla beraberken yanına bir başkasının girmesine izin vermezdi. Onun adı Selman'dır. Oraya varınca kendisine benden selam söyleyin!"

Selman tam aradığını bulmuş bir eda ile:

– Hah işte, diye atıldı. Benim istediğim hediye de bu zaten! Sanki başka bir şey mi bekliyordum ki! Allah katından bereket ve iyilik getiren selamdan daha güzel bir hediye mi olur sandıydınız?

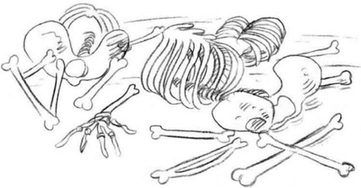
Ancak o zaman anlaşıldı ki, Kutlu Peygamber'in şanlı sahabîsi, arkadaşının gönderdiği selamı bekliyormuş. İki adam, Selman'dan aldıkları bu güzel ders ile memleketlerine döndüler.

ÇÜRÜMÜŞ KEMİKLER

Übeyy bin Halef ve birkaç kişi sohbet ediyorlardı. Konu her zamanki gibi Efendimiz ve İslâm'dı. Kendi aralarında ateşli ateşli konuşuyorlardı. Sevgili Peygamberimiz'e karşı çok kızgın oldukları her hâllerinden belliydi.

Übeyy bir aralık sesini iyice yükselterek:

– Muhammed (sallalahu aleyhi ve sellem), Allah'ın ölüleri dirilteceğini söylüyormuş, dedi. Lât

ve Uzza isimli putlarıma andolsun ki gidip O'nunla bu konuda tartışacağım!

Hemen kalktı. Önce mezarlıktan çürümüş bir kemik buldu. Sonra kendinden emin bir eda ile Efendimiz'in huzuruna çıktı. Alay edercesine:

– Ey Muhammed (sallalahu aleyhi ve sellem), dedi. Sen, şu çürümüş kemiği Allah'ın tekrar ete kemiğe büründürüp dirilteceğini mi söylüyorsun?

Sevgili Peygamberimiz gayet sakindi:

– Evet, öyle söylüyorum!

Übeyy tam aradığı cevabı almış olmanın mutluluğuyla güldü. Kemiği parmakları arasında ezdi. Tozlarını Sevgili Peygamberimiz'e doğru üfledi.

– Söyle bakalım, dedi. Şu toz hâline getirdiğim kemiği kim diriltecek?

Efendimiz bu kendini bilmeze şu sözlerle karşılık verdi:

– Allah seni de öldürecek! O kemiği de, çürüdükten sonra seni de yine Allah diriltecek. Sonra da seni cehenneme sokacak!

Übeyy hiç ummadığı bu cevapla sarsıldı. Aynı anda Sevgili Peygamberimiz'e vahiy geldi. Yüce Allah şöyle diyordu:

"İnsan, kendisini bir damladan yarattığımızı görmedi mi ki, açıktan açığa mücadeleci kesildi? O kendi yaratılışını unutarak aklınca bize bir misal verdi. "Bu çürümüş kemiklere kim can verebilir ki?" dedi. De ki, onları ilk defa kim yarattıysa o diriltecek. O, her yaratmayı hakkıyla bilendir. O, yemyeşil ağaçtan ateş çıkarandır. İşte bakın, ateşi ondan çakıp alıyorsunuz. Gökleri ve yeri yaratanın, onlar gibilerini yaratmaya gücü yetmez mi? Elbette yeter! O bütün kâinatı yaratmıştır. Her şeyi hakkıyla bilendir. O bir şeyin olmasını istediği

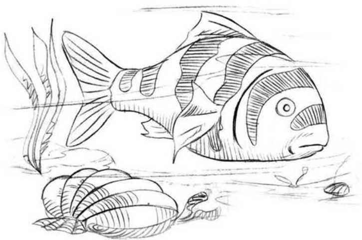
zaman ona “Ol!” der, o da oluverir! Her şeye gücü yeten Allah’ın şanı ne yücedir!”

Übeyy bu âyetler karşısında diyecek bir şey bulamadı. Az önceki hâlinden eser kalmamıştı. Sevgili Peygamberimizin ve Kur’ân’ın cevabını alınca kös kös geriye döndü.

BEDEVİNİN DUASI

Bedevinin biri ibadet ediyordu. Samimi bir gönülle Yüce Mevla'ya şöyle yalvarıyordu:

– Ey gözlerin görmediği, varlığından şüphe edilmeyen Allah'ım! İnsanların anlatamadığı, olayların değiştiremediği, felaketlerin yıldıramadığı Allah'ım! Sen dağların ağırlığını, denizlerin hacmini bilirsin. Yağmur damlalarının ve ağaçların yapraklarının sayısını bilirsin. Gecelerin neleri kapladığını, gündüzlerin neleri aydınlattığını da bilirsin. Ne semadaki bir şey, ne de yeryüzündeki bir karış toprak; ne denizin dibindeki bir canlı, ne de dağdaki

bir taş… Hiçbir şey senin ilmin dışında değildir! Benim ömrümün sonunu hayreyle. Amellerimi hayırla sonuçlandır. En hayırlı günüm sana kavuştuğum gün olsun!

Sevgili Peygamberimiz bedeviyi görmüş ve ettiği duayı işitmişti. Oradakilerden birine şöyle dedi:

– Namazını kılınca onu bana getir.

Bedevi ibadetini bitirdi. Adam hemen yanına yaklaştı ve:

– Seni Peygamber Efendimiz çağırıyor, dedi.

Bedevi hemen ayağa kalktı. Doğruca Sevgili Peygamberimiz'in yanına gitti.

Kendisinin niçin çağırıldığını merak ediyordu. Efendimiz ona bir altın verdi ve:

– Kimlerdensin ey bedevi, diye sordu.

Bedevi avucundaki altına heyecanla baktı ve:

– Amr bin Sa'saa oğullarındanım ya Resûlullah, diye karşılık verdi.

Efendimiz bu kez:

– O altını sana ne için verdim, biliyor musun, diye sordu.

Bedevi bir an düşündü. Aklına gelen ilk şeyi söyledi:

– Seninle uzaktan da olsa akrabalığımız olduğu için…

Sevgili Peygamberimiz bu cevap üzerine şöyle dedi:

– Şüphesiz ki, akrabalıktan dolayı aramızda birbirimize karşı haklarımız var. Ama Ben bu altını sana Allah'ı çok güzel övdüğün için verdim!

Bedevi, az önce yaptığı duayı hatırladı o an. Demek, Sevgili Peygamberimiz'in hoşuna gitmişti ha! Öyleyse Allah'ın da hoşuna gitmiş olmalıydı. Büyük bir sevince kapıldı.

ALLAH'IN ASLANI

Aslan avcısı derlerdi ona. Yiğitti, gözü pekti. Mekke ve çevresinde bileğini bükebilecek kimse yoktu.

Sevgili Peygamberimizin amcasıydı ve aynı zamanda sütkardeşiydi Hazreti Hamza. Çok iyi bir avcıydı. Çölde tek başına aslanlara karşı koyardı.

Bir gün avdan dönmüştü. Her zaman yaptığı gibi Kâbe'ye gidecekti yine. Bunu her av dönüşü mutlaka yapardı. Önce Kâbe'yi tavaf eder, sonra oradakilerle bir süre beraber olurdu. Ardından evine giderdi.

Yayı omzunda ilerlerken önüne bir kadın çıktı. Hâlinde bir gariplik vardı. Belli ki önemli bir şey söyleyecekti.

Kadın soluk soluğa şöyle dedi:

– Ey Hamza! Az önce yeğenine Ebu Cehil'in yaptıklarını bir görseydin… Buna asla dayanamazdın!

Hazreti Hamza bu sözle beyninden vurulmuşa döndü. Çok severdi Efendimiz'i. Onun saçının bir teline dahi zarar gelsin istemezdi. Bu yüzden merak dolu gözlerini kadına dikti ve "Ne oldu?" dercesine baktı. Kadın bir çırpıda söyleyiverdi olanı biteni:

– Yeğenin Kâbe'de oturuyordu. Derken Ebu Cehil geldi. O'na kötü kötü sözler söyledi. Fakat bütün bunlara rağmen Sevgili Peygamberimiz, Ebu Cehil'e karşılık vermedi.

Hazreti Hamza öfkeyle gerildi bir an. Yayından fırlamaya hazır bir ok gibiydi. Bastığı yeri

titretircesine yürümeye başladı. Ebu Cehil'e hesap sormaya gidiyordu.

Kâbe'ye vardı. İnsanlar oradaydılar. Hazreti Hamza onlar arasında oturmakta olan Ebu Cehil'i gördü. Hışımla yanına yaklaştı. Elindeki yayı kaldırdı, var gücüyle onun kafasına vurdu.

Başına aldığı darbeyle yere savrulan Ebu Cehil hemen ayağa kalktı. Neye uğradığını şaşırmıştı. Korku dolu gözlerle Hazreti Hamza'ya baktı.

Mekke Yiğidi Hamza sert bir ses tonuyla:

– Sen kim oluyorsun da benim yeğenime kötü sözler söylüyorsun, dedi.

Bu sırada orada bulunanlar Hazreti Hamza'nın üzerine yürümek istediler. Fakat Ebu Cehil engelledi onları. Çünkü Hamza'nın da Müslüman olmasından korkuyordu.

Hazreti Hamza etrafındakileri hışımla süzdü ve:

– İşte ben de artık onun dinine giriyorum, diye haykırdı.

Ebu Cehil içinden "Eyvah!" dedi. Korktuğu başına gelmişti. Yiğitler yiğidi Hamza Müslümanlar tarafındaydı artık. Müşriklerin bundan sonra işleri daha da zor olacaktı.

Hazreti Hamza, oradan ayrıldı. Doğruca Efendimiz'in yanına vardı. Olanı biteni anlattı ve:

– Sana yapılanların intikamını aldım, dedi. Artık sevinebilirsin!

Efendimiz onun bu sözlerinden hoşlanmamıştı. Amcasına şöyle karşılık verdi:

– Ben intikam almak için gönderilmedim.

Hazreti Hamza şaşırmıştı. Efendimiz ona:

– Beni gerçekten sevindirmek istiyor musun, diye sordu.

Evet, tabi ki isterim, cevabını alınca da:

– O hâlde Müslüman ol, dedi.

Hazreti Hamza zaten çoktan kararını vermişti bu konuda. Hemen oracıkta şöyle dedi:

– Yeğenim! Çölde yıldızları izlerken, Allah'ın dört duvar arasına sığmayacağını düşündüm. Bu yüzden bütün putları terk edip Müslüman oluyorum!

Efendimiz bu duruma çok sevindi. Onun için dua etti.

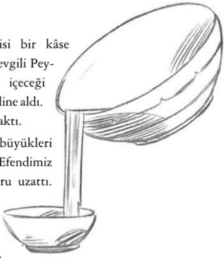
Müşrikler o günden sonra Sevgili Peygamberimiz'e eskisi gibi davranamadılar. Çünkü Hazreti Hamza'dan korkuyorlardı.

YAŞLILARA HÜRMET

Sevgili Peygamberimiz, küçükleri sevdiği gibi, büyüklere de iyi davranırdı. Etrafındakilere bu konuda sık sık tavsiyede bulunurdu. Bir keresinde şöyle demişti:

– Saçı sakalı ağarmış yaşlı Müslümanlara saygı göstermek, onlara ikramda bulunmak Allah'a saygıdandır.

Bir keresinde arkadaşlarıyla birlikte sohbet ediyordu. Yanında Hazreti Ebu Bekir, Hazreti Ömer ve Ebu Ubeyde vardı.

Derken birisi bir kâse şerbet getirdi. Sevgili Peygamberimiz bu içeceği severdi. Kâseyi eline aldı. Arkadaşlarına baktı.

Yaşça en büyükleri Ebu Ubeyde idi. Efendimiz şerbeti ona doğru uzattı. Bu, bir anlamda yaşa hürmetin ifadesiydi. Fakat Ebu Ubeyde mahcup bir eda ile:

– Ey Allah'ın Peygamberi, dedi. O şerbeti içmeye siz benden daha lâyıksınız! Lütfen buyurun…

Efendimiz ısrar etti:

– Al bunu!

Ebu Ubeyde, bu ısrar karşısında kâseyi almak zorunda kaldı. Ne de olsa karşısındaki bir peygamberdi. İtiraz etmek kendisine yakışmazdı.

Kâseyi aldı almasına ama gönlü rahat değildi. Dudaklarına götürmeden önce şerbeti Efendimiz'e vermeyi bir kere daha denedi:

– Ya Resûlullah! Lütfen bunu siz için.

Sevgili Peygamberimiz bu teklifi kabul etmedi. Gerekçesini de şöyle izah etti:

– Sen iç. Çünkü bereket büyüklerimizdendir. Küçüklerimize şefkat etmeyen, büyüklerimize saygılı davranmayan bizden değildir.

Ebu Ubeyde bu söz üzerine şerbeti içti.

Sevgili Peygamberimiz o anki tavrıyla tüm insanlığa çok güzel bir mesaj veriyordu. Bir toplumda büyükler saygı gördüğü sürece değerler ayakta kalırdı.

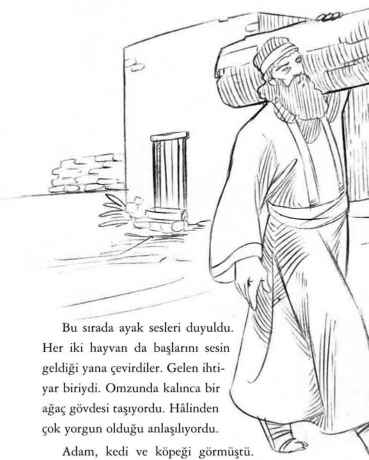
Bu konuda sahabelerine şöyle tavsiyede bulunmuştu:

– Birisi, yaşlılara hürmet ederse, kendi yaşlılık zamanında da Allah ona hürmet edecek insanlar yaratır.

KURTULUŞA GİDEN YOL

Medine sokakları sakindi. Etrafta gezinen bir kedi ve onu yattığı yerden izleyen zayıf bir köpekten başka canlı görünmüyordu. Havanın sıcağı insanları evlerine çekilmeye mecbur etmişti. Kimse başını gölgeliklerden çıkarmaya cesaret edemiyordu.

Köpek, kedinin kendisine doğru yaklaştığını fark edince kulaklarını dikip başını kaldırdı. Hafifçe hırladı. Kedi olduğu yerde kalakaldı. Bir süre bakıştılar.

Bu sırada ayak sesleri duyuldu. Her iki hayvan da başlarını sesin geldiği yana çevirdiler. Gelen ihtiyar biriydi. Omzunda kalınca bir ağaç gövdesi taşıyordu. Hâlinden çok yorgun olduğu anlaşılıyordu.

Adam, kedi ve köpeği görmüştü. Umursamaz bir eda ile aralarından geçerken biraz ilerideki duvarı gördü. Kollarını dinlendirmek için yönünü o yana çevirdi. Omzundaki

ağaç gövdesini usulca duvarın üzerine indirdi. Alnında biriken teri elinin tersiyle silerken derin bir nefes aldı. Dinlenirken boş gözlerle etrafı seyre koyuldu.

Kedi ortalıktan kaybolmuştu. Köpek ise çenesini yere uzatmış, öylece yatıyordu. Adam duvarın

üzerindeki ağaç gövdesine baktı. O an bütün yorgunluğunu unutuverdi. Gözlerinin içi gülüyordu âdeta. Ağaç gövdesini yeniden sırtladı. Kısa adımlarla evine doğru yürürken kendi kendine mırıldanıyordu:

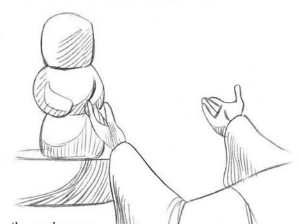
– Böyle kaliteli ağaçtan çok sağlam bir tanrı yapılır doğrusu. Kurtlar kemiremez bunu. Yıllarca çürümez. Adını ne koysam acaba? Lat mı olsun, Uzza mı? Hubel mi olsun yoksa? En iyisi Menat… Evet, Menat olacak!

Adam yapacağı heykele koymayı düşündüğü isimden çok hoşlanmıştı. Neredeyse her adımda bu ismi tekrar ede ede evine geldi.

Avluda elini yüzünü yıkadı. Gölgelikte biraz dinlendikten sonra hemen işe koyuldu. Keski aletlerini iyice bileyledi. Bu sırada gözlerini ağaç gövdesinden ayırmıyordu. Az sonra bu gövde içinden ortaya çıkaracağı putunun şeklini hayal ediyordu.

Birkaç dakika içinde avlu "tak, tuk" sesleriyle yankılanmaya başlamıştı. İhtiyar, gözlerini kısmış, kendini tamamen yaptığı işe vermişti.

Nihayet eserini tamamladı. Birkaç adım geriye çekildi. Yamuk yumuk heykelini beğeniyle seyretti. Sonra oralardan bir yerden bulduğu

cila ile parlatmaya çalıştı. Yorulmuştu. Cebinden çıkardığı güzel kokuları da sürdükten sonra olduğu yere oturdu. Biraz dinlendi.

– Şimdi ibadet zamanı!

İhtiyar, oturduğu yerden kalktı. Heykeli doğrulttu. Önceden hazırladığı yere onu yerleştirdi. Önüne diz çöktü. Daha az öncesine kadar cisminden eser olmayan puttan dileklerde bulunmaya başladı.

Aradan yıllar geçti. İhtiyar adam tam altmış yaşına varmıştı. O yaşına kadar her gün hiç aksatmadan putuna güzel kokular sürmeyi ihmal etmedi. Sürekli olarak onu sildi, parlattı. Üzerine konan

sinekleri kovaladı. Börtü böcek yemesin diye üzerine çeşitli ilaçlar sürdü. Uğur getirmesi için hep yalvardı kendi eliyle yaptığı puta.

O sıralarda Medine'de tuhaf bir şeyler oluyordu. Musab isminde bir genç herkese Mekke'de ortaya çıkan bir Peygamber'i anlatıyordu. Halka, taştan tahtadan putlara tapmanın yersiz olduğunu söylüyordu. Rastladığı insanları gücü her şeye yeten ve adına Allah dediği bir ilaha ibadet etmeye çağırıyordu.

Medineliler bu gence kulak verdiler. Onun okuduğu Kur'an'a hayran kalmışlardı. Kısa sürede putları terk etmeye başladılar. Bir olan, her şeyi gören ve duyan Allah'a döndüler.

İhtiyarın Muavvez, Muaz, Hallad adındaki üç oğlu ve karısı Hind de Allah'a iman edenlerdendi. Fakat bu durumu kendisine bildirmemişlerdi.

Özellikle Hind, kocasının durumuna çok üzülüyordu. Gizli gizli dua ediyor, onun da putları terk etmesini istiyordu. Fakat ihtiyar, hiç de huyundan vazgeçecek gibi görünmüyordu. Hatta çocuklarının bile kendisi gibi davranmasını arzu ediyordu. Onların Musab'la görüşmelerinden çekiniyordu.

Bir gün karsına bu düşüncesini dile getirdi ve şöyle dedi:

– Hind, çocukları sakın Musab'la görüştürme! Ne olur, ne olmaz. Onun anlattıklarının etkisinde kalabilirler. Buna engel olmamız gerekiyor.

Hind bazı konuları anlatmanın zamanı geldi düşüncesiyle kocasına:

– Olur, dedi. Fakat Musab'ın neler anlattığını güvenilir birinden hiç dinledin mi?

İhtiyar bir an şaşırdı. Doğrusu o delikanlının sözlerini kendi kulağıyla dinlememişti hiç. Ne duyduysa hepsini kendi çevresindekilerden duymuştu. Onlar da Musab'ın yaptıklarının iyi şeyler olmadığı yönünde haberlerdi. Oysa Musab çok iyi biri olarak tanınırdı. Herkes onu severdi. Böyle birisi neden kötü şeyler yapmaya kalkışsındı ki?

Hind, kocasındaki bu tereddüdü fark edince hemen meseleye girdi:

– Bak Amir, dedi. Musab güzel şeyler anlatıyormuş. Oğlun Muaz onu dinlemiş.

İstersen Muaz'ı çağıralım, Musab'ın söylediği şeyleri bir de kendi çocuğumuzdan dinleyelim. Ne dersin?

Karsının Amir diye seslendiği ihtiyar birden bire gürleyiverdi:

– Ne! Yoksa oğlum Muaz da mı dinden çıktı? Ama bu nasıl olur?

Hind onu sakinleştirmeye çalıştı:

– Canım hemen kızma öyle! Muaz Musab'ın sadece birkaç kez toplantılarına denk gelmiş. Onun söylediği cümleleri duymuş, hepsi o kadar…

Amir sakinleşecek gibi görünmüyordu. Kaşlarını çatıp yumruklarını sıktı ve:

– Çabuk bana Muaz'ı çağır, diye bağırdı.

Hind endişeyle ayrıldı oradan. İçinden Rabbine dua ederek kötü bir şey olmamasını diliyordu. Sonunda oğlunu buldu. Olanı biteni kısaca anlattı ona. Muaz son derece sakin görünüyordu. Kendinden emin adımlarla babasının huzuruna çıktı.

Amir patlamaya hazır bir volkan gibi duruyordu. Muaz onun konuşmasına fırsat vermeden söze girdi ve Fatiha Sûresi'ni okumaya başladı.

Amir dondu kaldı âdeta. Gözlerini oğlunun dudaklarından bir an bile ayırmıyordu. Muaz'ın okuduğu her ayet gönlünde fırtınalar koparıyordu. İçindeki öfke ateşi birden bire sönüverdi. Çatılan

kaşları usulca gevşedi. Muaz babasındaki değişikliği görüyordu. Ara vermeden sûreyi sonuna kadar okudu. Sonra sustu, sevgi dolu bakışlarını Amir'in yüzünde gezdirdi.

Amir'in gözleri ışıl ışıldı. Sanki bir hazine sandığı görmüş gibi bakıyordu. Derken dudakları aralandı:

– Bu sözler, dedi. Bu sözler ne kadar şahane böyle! Bunları Musab'tan mı duydun?

Muaz gülümseyen bir yüzle atıldı:

– Evet babacığım, dedi. Bunlar Allah'ın sözleri… Yüce Rabbimiz Mekke'de bulunan Hazreti Muhammed aracılığıyla insanlara gönderiyor.

Amir sabırsızlıkla sordu:

– Onun söylediği bütün sözler böyle harika mı?

– Evet, daha bunlar gibi bir birinden harika âyetler var.

Amir başını memnuniyet içinde sallayarak dinliyordu. Gözleri alabildiğine açılmıştı. Muaz heyecanla:

– Babacığım, dedi. Gel seni Musab'ın yanına götüreyim. O güzel âyetleri bir de kendisinden dinle. Hem biliyor musun, Medinelilerin neredeyse tamamı Müslüman oldu. Bir sen kaldın…

Amir'in bakışları dondu. Boynunu büküp bir süre düşündü. Sonra bakışlarını kendi eliyle yaptığı putuna çevirdi:

– Menat'a danışmadan böyle bir işe kalkışamam. Önce ona bir sorayım, bakalım ne diyecek.

Muaz şaşkın şaşkın babasını yüzüne baktı. Şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyordu. Fakat babası gayet ciddi görünüyordu. Muaz ellerini iki yana açarak:

– Baba sen ne diyorsun, dedi. O putun konuştuğu nerede görülmüş?

Amir kolay kolay ikna olacağa benzemiyordu:

– Ben onu bunu anlamam. Menat'a soracağım. O ne derse öyle yapacağım!

– Ama o sıradan bir ağaç…

– Yeter! Daha fazla ısrar etme! Menat ne derse o olacak! Atalarım asırlardır onun emrinden çıkmadı. Ben mi çıkayım yani?

Muaz baktı ki babası kararlı, üstelemedi. Omuzlarını silkti ve:

– Peki, dedi. Öyle olsun.

Amir üstünü başını düzelterek putun yanına vardı. Önünde diz çöktü. Bir süre sessizce bekledi. Sonra oğlunun söylediklerini aktardı ve:

– Ne dersin, diye sordu. Muaz'ın dediklerini kabul edeyim mi?

Puttan ses seda gelmedi. Amir sorusunu tekrarladı. Durum yine aynıydı. Duyulan tek ses putun üzerine konup kalkan sineklerin vızıltısıydı.

Muaz tuhaf gözlerle babasını izliyordu. Onun hâline gülsün mü ağlasın mı karar veremedi. Nihayet dayanamadı, arkasını döndü ve çıkıp gitti.

Sokaklarda ne yapacağını bilemez hâlde bir süre gezindi. Sonra kardeşlerinin yanına gitti. Durumu onlara anlattı. Ne yapılması gerektiğini sordu. İçlerinden biri:

– Benim bir fikrim var, dedi. Babamızın putunu bir tuvalet çukuruna atalım.

– ?

– Babamız çok güvendiği putun kendisini bile koruyamadığını anlar o zaman.

Böylece ona tapmaktan vazgeçer. Ne dersiniz?

Yüzlerdeki şaşkınlık gülümsemeye dönüştü. Bu fikri çok beğenmişlerdi.

O andan sonra bu planı uygulamak için fırsat kollamaya başladılar. Amir'in evden uzaklaşmasını beklediler.

Amir çocuklarının planından habersiz bir şekilde derin derin düşünüyordu. "Anlaşılan Menat bana kızdı." diye geçirdi aklından. Öyle ya, Menat böylesine önemli bir konuda konuşmayacaktı da ne zaman konuşacaktı? En iyisi, Menat'ın kızgınlığının geçmesini beklemekti.

Muaz ve kardeşleri geceleyin harekete geçtiler. Sessizce putu dışarıya çıkardılar. Kimseye görünmeden yakınlardaki bir lağım çukuruna attılar. Sonra geldikleri yoldan geri döndüler. Hiçbir şey

olmamış gibi davranıyorlardı. Ama akılları fikirleri sabah olunca babalarının nasıl tepki vereceğindeydi. Acaba Amir putun hâlini görünce onun sadece bir odun parçası olduğunu kabul edecek miydi? Merak içinde bekleşmeye başladılar.

Amir sabahleyin putu yerinde göremeyince telaşla etrafa bakındı. Karısına, çocuklarına sordu. Onlar renk vermediler. Amir küplere bindi âdeta.

– Bu gece biri putumu çalıp götürmüş, diye haykırdı.

Her yeri didik didik aradı. Sonunda lağım çukurunun yanından geçerken onu gördü. O an neye uğradığını şaşırdı. Fal taşı gibi açılan gözleriyle öylece bakakaldı. Kendini toparlayınca hemen putu lağım çukurundan çıkardı. Söylene söylene eve getirdi. Putun üzerindeki pislikleri iyice yıkadı. Bu sırada sinekler bayram ediyorlardı.

Amir en güzel kokuları buldu, getirdi. Temizlediği putu bir de kokularla yıkadı. Sonra karşısına geçti, diz çöktü. Başına gelen bu olaydan dolayı kendisine kızmaması için puta yalvarmaya başladı. Sonunda boynunu büktü ve:

– Sana bunları yapanı bir yakalarsam rezil edeceğim, dedi.

Muaz ve kardeşleri çok üzgündüler. Babaları hâlâ bir odun parçasına tapıyordu. "Şimdi ne olacak?" dercesine birbirlerine baktılar. "Yılmak yok!" der gibiydi herkes.

Amir bir süre sonra tekrar dışarıya çıktı. Yaşadığı olayları arkadaşlarına anlatmaya gidiyordu.

Muaz ve kardeşleri yeniden kolları sıvadılar. Üzerine kokular sürülü putu omuzlayıp kaldırdılar. Kimseye görünmeden yine aynı lağım çukuruna attılar.

Amir eve döndüğünde putu yerinde göremeyince yine küplere bindi. Bu defa kimseye sormadan o lağım çukurunun başına geldi. Put aşağıda pislik içindeydi. Epeyce bir uğraştan sonra onu lağımın içinden çıkardı. Eve getirip yeniden temizledi. Güzel kokular sürdü. Sonra önünde diz çöküp özür diledi.

Muaz ve kardeşleri putu lağıma atmaktan, Amir de onu geri çıkarıp yerine koymaktan vazgeçmediler. Bu durum günlerce sürdü. Sonunda pes eden Amir oldu. Kılıcını çıkarıp putun boynuna astı ve:

– Ey Menat, diye bağırdı. Seni o pisliğe kimin attığını ben bilmiyorum. Ama artık dayanacak gücüm kalmadı. Seni daha fazla koruyamam. Bundan sonra başının çaresine bak. İşte sen, işte kılıç! Kendini koru!

Sonra arkasına bakmadan odasına çekildi.

Muaz ve kardeşleri geceyi beklediler. Ortalıkta kimse kalmayınca putun yanına geldiler. Boynundaki kılıcı çıkardılar. Sessizce dışarıya süzüldüler. Önceden hazırladıkları bir köpek leşini putun boynuna bağladılar. Amaçları babalarını iğrenmesini sağlamaktı. Sonra onu lağım çukuruna attılar.

Sabahleyin putu o hâlde gören Amir acı acı güldü. Bunca yıl boşu boşuna geçirdiği ömrüne yanıyordu. Kalbinde katman katman olan kirleri bir cümleyle siliverdi:

– Sen tanrı olsaydın bu hâle düşmezdin!

Yaptıklarından çok pişmandı Amir. Gözyaşları içinde evlatlarının yanına geldi.

Müslüman olduğunu herkese ilan etti. Artık gönlü huzur doluydu. Alemlerin yaratıcısı Yüce Allah'a sürekli dua ediyordu.

Muaz ve kardeşleri babalarının doğru yolu buluşuna ondan daha çok seviniyorlardı.